

Eugen Rappoport

Ez Eugen Rappoport, a németországi fül-orr-gégész szakorvos nagyapám. A kép az 1940-es években készülhetett Wuppertalban [Wuppertal kisváros a Ruhr vidéken, fém-, gép-, vegy-, elektromos- és textiliparral. 1929-ben jött létre több település, köztük Barmen és Elberfeld összevonásával. -- A szerk.]. Az anyai nagyszüleim Németországban éltek. Rappoport nagypapa német zsidó volt. Ő volt a wuppertali opera orvosa. Szóval ő kezelte az énekeseket. Jól keresett. Miközben, akinek nem volt pénze kifizetni őt, azt ingyen kezelte. Rappoport nagypapa nekünk, gyerekeknek a hivatali dolgairól nem beszélt, csak azt tudom, hogy nagyon sok ingyen kezelt betege volt. És nem volt autója, mert azt mondta, nem teszi ki magát annak, hogy valakit esetleg elgázoljon. Rappoport nagypapa kicsit kövérekés ember volt, rendkívül jól öltözködött, mert jól keresett. Nagyon jó volt hozzánk. Volt egy kétemeletes villájuk, jómódúak voltak. A földszinten rendelő, az első emeleten reprezentációs szobák, a zeneszoba és az óriási ebédlő (herendi készlet alatt nem adták). Szóval nagyon-nagyon meg tudták adni a módját. Nagyon szép volt és elegáns. Fölötte, a másodikon a hálósobák, lakószobák, és volt a tetőtér, és ott volt nekünk egy kis szobánk, ahol játszani lehetett. Bármit csinálhattunk, rumlizhattunk, nem hallotta senki. Cselédszoba is volt a házban. A ház mögött volt egy templom, a templom mögött egy utca, és azon az utcán láttam többször felvonulásokat. Ez már a Hitler-Jugend volt, csak én nem tudtam. Ennek a háznak volt egy picike kertje. Annak a közepén volt egy cseresznyefa. A cseresznyefán cseresznye ért, olyan savanyú, mint az ecet, nem lehetett megenni, és nagyon meg voltam sértve, hogy akkor minek ez a fa, hogyha a cseresznyéjét nem lehet megenni. A teraszon belül a falon voltak mindenféle ilyen nagy ecsetvonással odadobott minták, amit a nagyapámnak egy páciense festett hálából a kezelésért, mert pénze nem volt. Két főnyi személyzet is volt. Egy szobalány és egy szakácsnő. A szakácsok akkoriban nem mentek ilyen állásokba, azok vendéglőkben dolgoztak, nagypapáéknak szakácsnőjük volt, a nagymama nem is végzett háztartási munkát. Nagy házat

vittek egy jó darabig a nagyszüleim. Nagyapám nagy társaságokat hívott össze. Volt egy óriási ebédlő, ahol elfértek vagy húszan, és mi, gyerekek ki voltunk zárva onnan, ellenben volt egy dohányzófülke, és annak a függőnye mögé álltunk az öcsémmel, és onnan leskelődtünk. Kíváncsiak voltunk, mi történik. Ha jöttek vendégek, akkor az első emeleten a szüleim vagy a nagyszüleim fogadták őket. Majd a nagyapám fölkiáltott az emeletre, hogy jöjjünk le, és mutassuk magunkat az öcsémmel, mert nagyon szép gyerekek voltunk. És ő büszke volt ránk. A Rappoport nagypapának és a Merényi nagymamának nem lett közös gyereke, de a nagypapa minket annak ellenére nagyon szeretett, hogy nem voltunk vér szerinti leszármazottai. Barmenben volt a nagyapámnak két szabad helye az operában a családja számára. Ez is egyfajta fizetség volt az orvosi szolgálataiért. Úgyhogy az olyan szünidők alkalmával, amik a színházi évadba estek, mindig bennünket, engem és a húgomat küldtek el az operába. Úgyhogy ott kint ismertem meg szinte a teljes operairodalmat, a leghíresebb operákat, anélkül, hogy nagyanyámat valaha is énekelni hallottam volna, mert ő akkor már nem énekelt. A németországi nagyszüleim eltűntek. Semmit nem tudok róluk, hogy mi lett velük. Nagyapám orvos volt, és abban a reményben ringatom magam ma is, hogy volt annyi esze, hogy volt egy kis méreg nála, hogy megmérgezzék magukat, mielőtt a nácik elvitték volna őket.